

PARAULES DE VIDA

Escoltar, discernir, viure la crida del Senyor

Fa 55 anys el beat Pau VI va determinar que el quart diumenge de Pasqua, en el qual escoltem les paraules en les que Jesús es presenta ell mateix com el Bon Pastor, se celebri en tota l'Església la Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions. El tema triat pel papa Francesc per aenguany, que està en sintonia amb el que es debatrà en la pròxima assemblea del Sínode dels Bisbes, ens situa davant del que és essencial en tot procés vocacional, que per als cristians no consisteix a realitzar un projecte o desig propi, sinó a intentar descobrir la missió que Déu ha determinat per a cadascú i posar-se al seu servei.

El camí vocacional comença quan algú es posa a l'escolta de la Paraula de Déu en un clima d'oració. Els joves d'avui viuen en un món en el qual, per les possibilitats de les noves tecnologies, constantment estan rebent missatges; en una societat sorollosa en la qual l'abundància d'informació inunda les seues vides. Davant tantes paraules pot ocórrer que no es distingeixi entre el que és important i el que és secundari, ni entre aquelles coses que són positives o destructives per a la persona. Els cristians creiem que la paraula de l'Evangeli

és la que més necessita el nostre món i, malauradament, a la que menys atenció se li presta. Un dels reptes que tenim és ajudar als joves a obrir el seu cor a la Paraula del Senyor, que els parla en l'Evangeli. Aquesta actitud orant els permetrà escoltar-lo també en els esdeveniments de la vida i saber llegir-los amb ulls de fe.

Si un jove viu en aquesta actitud d'atenció a les coses de Déu, d'una

manera natural es preguntarà per la voluntat de Déu sobre ell. És llavors quan comença el procés de discerniment de la pròpia vocació, per intuir cap a on i què és el que el Senyor li demana per a ser continuador de la seua missió. Aquest discerniment implica una reflexió sobre un mateix, sobre les pròpies qualitats i els sentiments que susciten en el cor les diferents opcions possibles en el seguiment de Crist i exigeix una gran

sinceritat personal davant Déu, davant d'un mateix i davant les persones que el puguen aconsellar. Tot això ha de conduir a una primera elecció fonamental, que és la de l'estat de vida. Cada jove té el seu ritme, que ha de ser respectat.

El discerniment ha de portar a una decisió. A molts joves els costa actualment assumir el risc d'una elecció i romanen en la indecisió esperant sempre un temps més adequat. La missió cristiana, ens diu el papa Francesc en el seu missatge d'enguany, és per al present. Tots els cristians estan cridats a convertir-se en testimonis del Senyor aquí i ara en la seua pròpia vocació, siga aquesta la vida laical en el matrimoni, el ministeri ordenat o la vida d'especial consagració.

El Papa conclou recordant que el Senyor segueix cridant avui perquè el seguisquen, i convida als joves a escoltar la seua veu amb cor obert i a ser generosos en la resposta a aquesta crida. Que en les nostres famílies i comunitats sapiguem crear un ambient favorable a acollir aquesta crida del Senyor.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Un compromís acceptat joiosament

Diumenge a la tarda, a la catedral. Ordenació de diaques permanents, servidors de tots, a l'estil de Jesús, configurats al Crist. Rebran l'ordenació per ser signes i, alhora, instruments de Crist servidor, «com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom» (Mt 20,28). Les esposes i els fills i altres familiars ocupen els primers bancs. Ambient de joia, de festa. Avui, per als que seran ordenats, es clou un llarg itinerari de reflexió, de pregària, de diàleg, d'estudi, d'acompanyament espiritual...

Queden enrere moltes etapes des d'aquells primers signes de crida al servei diaconal, moltes estones de discerniment personal i compartit i molts moments de pregària confiada i trobament personal amb Aquell que convoca, les hores d'estudi no sempre fàcil i els

exàmens i els treballs escrits, crèdit rere crèdit. El record agraït del diàleg —inicial i continuat— amb l'esposa des de l'amor i amb amor. Acceptar i compartir amb consciència plena la joia del servei que farà l'espòs i els sacrificis i renúncies que comportarà, i donar-li suport decidit. Amb la seguretat, però, que ell és ben conscient que la família és el primer espai on haurà d'exercir la seva vocació de lliurament i servei. També el record del diàleg amb els fills, especialment amb els grans, des de la sorpresa i la curiositat, sempre amb el rerefons de l'estimació mútua.

El diaconat permanent, conferit a homes casats, ha estat i és una aportació important a la missió de l'Església. En un món amb tantes pobreses econòmiques i espirituals, amb tanta necessitat d'arribar a les situacions que demanen presència de l'Església i

resposta evangèlica, els diaques permanents poden aportar també, com feia Jesús, proximitat, consol, servei i amor. Sense oblidar la tasca de predicar la paraula de Déu, de contribuir a la formació catequètica dels pares, dels que es preparen per al matrimoni i, sobretot, l'administració dels sagraments que els són encomanats. Els diaques permanents, amb la gràcia del sagrament rebut, reben un do de Déu per fer el bé i servir els altres. «Perquè els qui exerceixen bé el seu ministeri de diaques es guanyen la consideració de tothom i arriben a posseir la confiança que ve de la fe en Jesucrist» (1Tm 3,13).

Tota la celebració de l'ordenació diaconal va reflectir aquest agraïment a Déu, al sí donat pels nous diaques i al compromís acceptat joiosament.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Escuchar, discernir, vivir la llamada del Señor

Hace 55 años el beato Pablo VI determinó que el cuarto domingo de Pascua, en el que escuchamos las palabras en las que Jesús se presenta a sí mismo como el Buen Pastor, se celebre en toda la Iglesia la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones. El tema elegido por el papa Francisco para este año, que está en sintonía con el que se debatirá en la próxima asamblea del Sínodo de los Obispos, nos sitúa ante lo que es esencial en todo proceso vocacional, que para los cristianos no consiste en realizar un proyecto o deseo propio, sino en intentar descubrir la misión que Dios ha determinado para cada cual y ponerse a su servicio.

El camino vocacional comienza cuando alguien se pone a la escucha de la Palabra de Dios en un clima de oración. Los jóvenes de hoy viven en un mundo en el que, por las posibilidades de las nuevas tecnologías, constantemente están recibiendo mensajes; en una sociedad ruidosa en la que la abundancia de información inunda sus vidas. Ante tantas palabras puede ocurrir que no se distinga entre lo que es importante y lo que es secundario, ni entre aquellas cosas que son positivas o destructivas para la persona. Los cristianos creemos que la palabra del Evangelio es la que más necesita nuestro mundo y, desgraciadamente, a la que menos atención se le presta. Uno de los retos que tenemos es ayudar a los jóvenes a abrir su corazón a la Palabra del Señor, que les habla en el Evangelio. Esta actitud orante les permitirá escucharlo también en los acontecimientos de la vida y saber leerlos con ojos de fe.

Si un joven vive en esta actitud de atención a las cosas de Dios, de una manera natural se preguntará por la voluntad de Dios sobre él. Es entonces cuando comienza el proceso de discernimiento de la propia vocación, para intuir hacia dónde y qué es lo que el Señor le pide para ser continuador de su misión. Este discernimiento implica una reflexión sobre uno mismo, sobre las propias cualidades y los sentimientos que suscitan en el corazón las distintas opciones posibles en el seguimiento de Cristo y exige una gran sinceridad personal ante Dios, ante uno mismo y ante las personas que le puedan aconsejar. Todo esto debe conducir a una primera elección fundamental, que es la del estado de vida. Cada joven tiene su ritmo, que debe ser respetado.

El discernimiento debe llevar a una decisión. A muchos jóvenes les cuesta actualmente asumir el riesgo de una elección y permanecen en la indecisión esperando siempre un tiempo más adecuado. La misión cristiana, nos dice el papa Francisco en su mensaje de este año, es para el presente. Todos los cristianos están llamados a convertirse en testigos del Señor aquí y ahora en su propia vocación, sea esta la vida laical en el matrimonio, el ministerio ordenado o la vida de especial consagración.

El Papa concluye recordando que el Señor sigue llamando hoy para que le sigan, e invita a los jóvenes a escuchar su voz con corazón abierto y a ser generosos en la respuesta a esta llamada. Que en nuestras familias y comunidades sepamos crear un ambiente favorable a acoger esta llamada del Señor.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Festa de l'Hospitalitat de Lourdes

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes celebrà, un any més, la seua festa diocesana. El dia 18 de febrer, a les 11 h, ens aplegàrem a la catedral per celebrar l'Eucaristia presidida pel Sr. Vicari general i concelebrada per quatre preveres i un diaca. Participaren també dos seminaristes.

Ocupaven els primers llocs uns trenta malalts. Hi era present l'alcalde de Tortosa i alguns regidors, membres de l'Hospitalitat, un bon nombre de joves, fidels de diferents arxiprestats que tots els anys pelegrinen a Lourdes i altres fidels que van participar de la celebració, uns dos-cents cinquanta aproximadament.

Al'inic de l'Eucaristia, el Sr. Ferran Carles, president de l'Hospitalitat, va fer la monició d'entrada, emmarcant la celebració i recordant a Anna Calvo, qui al llarg de molts anys fou presidenta de l'Hospitalitat.

Alguns membres hospitalaris van proclamar la Paraula de Déu. El Sr. Vicari general en l'homilia ens recordà que hem de saber discernir i elegir en cada moment el que és millor davant el Senyor. Però el cert és que ens sabem estimats de Déu i de la Mare, perquè som deixebles del Fill. Tots som cridats a correspondre a aquest amor.

El papa Benet deia en una encíclica que «el sofriment i la malaltia formen part de l'existència humana». No està en les nostres mans extirpar el dolor i hem de saber conviure amb les pròpies febleses.

Diu sant Pau que «el gran valor de la humanitat és l'amor i el seu fruit es demostra en el goig». Estem celebrant la festa diocesana de Lourdes i si a Lourdes no «xalem» no val la pena anar. Hem de xalar preguntant i en la dimensió del goig i la pau, els malalts no estan «fora de servei» perquè tenen molt per aportar amb la seua actitud i la seua alegria. Tots rebem i tots aportem.

Dues joves de l'Hospitalitat van fer les pregàries. A les ofrenes van portar aigua, símbol de vida; vi, signe d'alegria; pa, signe de la presència de Jesús entre nosaltres i la col·lecta. Després de la pregària del final de la Missa s'exposà el Santíssim. Tot seguit s'inicià la processó recorrent la nau central de la catedral i el claustre, mentre cantàvem *Cantemos al amor de los amores* i altres cants eucarístics. A continuació ens vam traslladar a l'hotel per compartir un dinar de germanor. Ens aplegàrem un total de 160 persones.

Maria Joana Querol

Davallament de la Passió d'Ulldecona

El diumenge 18 de febrer a les 18 h, a la Catedral de Tortosa, va tenir lloc la representació del text de l'acte del Davallament, amb versos en català antic. Un document de l'any 1512, descobert a l'Arxiu Capitular i Diocesà de Tortosa l'any 2012, certifica que fa més de cinc-cents anys ja es feien a Ulldecona representacions de caràcter religiós, essent de les més antigues de Catalunya. Hi eren presents el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, el Sr. Vicari general, l'Agrupació de Confraries de la Setmana Santa de Tortosa i un bon grup d'assistents.

Un membre del Patronat de la Passió va agrair al Sr. Bisbe haver deixat la catedral per a la celebració de l'acte i comentà que abans de la dramatització del Davallament es faria una projecció resum dels seixanta-quatre anys de la representació de la *Passió d'Ulldecona*. La primera fou l'any 1955.

La dramatització del text de l'acte del Davallament, sota la direcció del Sr. Joan Viscarro, fou a càrrec de set actors del quadre escènic del Patronat de la Passió d'Ulldecona: Josep d'Arimatea, Ponç Pilat, Centurió, Nicodem, sant Joan, Mare de Déu i patge. La part musical, en directe, a càrrec d'Ignasi Reverté; la soprano Maria Pau Medina, qui cantà tot en llatí i al

final *Cançó de bressol* en català. David Juan, encarregat de la llum i el so; Ramon Pedra, de la fotografia i imatge; i tota la representació sota la coordinació de Jordi Carapuig.

Al llarg de la representació, d'una durada de 25 minuts, van apareixent els diferents personatges i la soprano va intercalant els cants.

Fou un acte molt reeixit.

Maria Joana Querol

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Demaneu el do de la pau per a tot el món, especialment per als pobles que més pateixen a causa de conflictes en actiu» (26 de febrer).

@Pontifex: «Si volem un futur de prosperitat per a tots, mantinguem la brúixola orientada cap al "veritable Nord", és a dir els valors autèntics» (26 de febrer).

@Pontifex: «Déu, que no es deixa guanyar en generositat, se serveix de tu i de mi per ajudar els germans» (5 de març).

@Pontifex: «De vegades sembla que la caritat s'apaga a molts cors, però mai no s'apaga en el cor de Déu!» (8 de març).

Els sentits ens ajuden a descobrir-nos i a ser descoberts

«Olor i gust d'un mateix»

Dins del cicle de conferències a càrrec de Mn. Joan Bajo, organitzades pel moviment de Vida Creixent, el dia 21 de febrer va tenir lloc a l'Espai Patronat, la 2a conferència del curs «Olor i gust d'un mateix» adreçada a la gent gran. Les tres conferències d'aquest curs estan emmarcades amb el lema «L'art d'envellir.»

Ens diu Jesús: «Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el seu gust, amb que la tornaran salada? Ja no és bona per a res, sinó per a llençar-la fora i que la gent la trepitgi» (Mt 5,13). Els sentits ens ajuden a descobrir-nos i a ser descoberts. Són les finestres per les quals sortint del nostre «jo» ens relacionem amb el que ens envolta. Són les vies de comunicació amb els altres i ens apropem a les seues necessitats. Rebem la comunicació de l'exterior i mitjançant els sentits som capaços de captar l'interior dels altres. Això ho aconseguirem estimant i amb l'objectiu de servir millor.

Mn. Bajo aquesta vegada centrà la seua xerrada en els sentits del gust i de l'olfacte. De la mateixa manera que percebem el perfum de les flors o qualsevol altre olor, també percebem l'estat de pobresa, de sofriment, por, santedat i la fragilitat de la persona gran que ens porta a avivar els nostres sentits per arribar al cor del qui sofreix i ajudar-lo. Malgrat que hi ha unes patologies que cal tenir presents al moment d'oferir el nostre ajut.

Tanmateix, hi ha unes claus per avivar l'olfacte davant la persona gran: educar en la responsabilitat, tenir la consciència ben desperta, fomentar l'actitud comprensiva, prevenir la fantòsmia moral, afavorir la confiança amb els altres i alegrar-se del seu bé. Llavors la persona gran pot esdevenir dolça fragància del bon olor. Tot seguit ens parlà del sentit del gust, el «tastar-se» un mateix. Va unit a la capacitat d'elecció i ens permet apreciar el gust i la satisfacció de servir i ajudar els altres. També d'asaborir els gestos d'agraïment, gratitud, reconeixement de les persones grans com el millor regal que podem rebre. Cal posar més cor en el gust, en la cura de l'entorn i en la calidesa de les relacions.

En acabar la xerrada, vam agrair a Mn. Bajo la seua intervenció, la qual fou molt interessant tant pel seu contingut com per la senzillesa en exposar les idees.

Maria Joana Querol

L'Acció Catòlica General organitzà un recés de Quaresma

El dia 24 de febrer, a les 9.30 h, ens vam aplegar a la Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó de les Teresianes de Jesús-Tortosa, unes cent-vint persones entre laics i alguns sacerdots, per celebrar un dia de recés de Quaresma. Organitzat per l'Acció Catòlica General del Bisbat de Tortosa i amb la col·laboració de la delegació de Missions i la delegació de Catequesi i adreçat a tots els moviments laicals i parròquies de la diòcesi. Les meditacions foren a càrrec del jesuïta David Guindulain, coordinador dels «Exercicis en la vida quotidiana a Catalunya».

El president de l'Acció Catòlica General, Toni Caballol, ens donà la benvinguda i ens presentà el P. Jesuïta. El P. David ens comentà que al llarg de la Quaresma estem fent camí cap a la Pasqua i assenyalà tres passos: 1. *Desaccelerar*. Cal fer de tant en tant una parada en la nostra vida. La Quaresma, temps de pregària i dejuni, no només del que fa referència a l'alimentació, sinó dejuni de la televisió, del mòbil, de l'ordinador, de la música,

del soroll ambiental, etc. Cal buidar-nos de pensaments inútils i preguntar-nos: què vol Déu de mi? 2. *Registrar*. És a dir, adonar-nos-en del que el Senyor ens està dient i malgrat el que passe no tenir por, perquè Déu ens guarda l'última paraula. He viscut la presència de Déu? He notat el seu amor personal per mi? Quins han estat els meus sentiments? Fixem-nos en les darreres 24 hores i examinem el pas del Senyor en aquest temps. 3. *Acollir el sentit*. Assaborir el que el Senyor em proposa per seguir el camí. Quina és la meua resposta davant el que el Senyor em dona? Tot seguit ens proposà uns exercicis de preparació per fer pregària. Un mètode d'interiorització, mitjançant el silenci i la respiració.

Havent dinat ens parlà de la vocació: Quin és el teu camí de seguiment? Què és el que et diu el Senyor avui? La vocació és un aspecte de Jesús únic en tu. És el teu jo més profund. És créixer cada moment. És un nom nou. Tot seguit, mitjançant un PowerPoint anaven sortint paraules a partir de «La

vocació és un nom nou»: servidor dels servidors, pacificador, creatiu, guaridor de ferides, reconciliador, mestre de la paraula, pedagog dels necessitats, pescador d'homes, creador de ponts, veu dels sense veu, explorador d'utopies, etc.

L'Eucaristia, l'acte més important de la jornada, va cloure la trobada.

AGENDA

- **Dimarts 24**, Salzedella, durant el matí, Visita Pastoral.
- **Divendres 27**, Gandesa, a les 20 h, confirmacions.
- **Dissabte 28**, Tortosa, Parròquia Mare de Déu del Roser, a les 19.30 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Fidel de Simaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); Conversió de Sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni,

prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. ■ Dimecres [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ Dijous [1C 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnáiz Barón, trapenc.

27. □ Divendres [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona princi-

pal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastre.

28. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / Sl 97 / Jo 14,7-14]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís Maria Grignon de Montfort, prev.

29. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 9,26-31 / Sl 21 / 1Jo 3,18-24 / Jo 15,1-8]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Robert, prev. cistercenc.

Diumenge IV de Pasqua (B)

COMENTARI

El bon pastor arrisca la vida per les seves ovelles

La primera «prova» de l'Església naixent a Jerusalem és quan van detenir Pere i Joan, i els tingueren tancats a la presó acusant-los que enganyaven el poble i anunciaven la resurrecció dels morts (4,2s).

Alarmats perquè el nombre de germans arribà a uns cinc mil, comptant només els homes (4,2), llavors els dirigents, notables i Mestres de la Llei es van reunir per interrogar els Apòstols.

El testimoni de Pere aclarirà que aquest invàlid el teniu bo al davant vostre pel poder del Nom de Jesucrist, el Natzarè. L'element nou del discurs és la idea de *pedra rebutjada* (Salm 118,22): la *pedra angular* és la pedra-clau que corona l'edifici assegurant-ne la unió de les parts.

En l'Església, Jesucrist és la pedra-clau que vosaltres *vau clavar a la creu però Déu el va ressuscitar*.

Conclusió del discurs: *La salvació no es troba en ningú més perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre Nom que pugui salvar*.

Ja ara Déu ens reconeix com a fills seus i ho som; però no coneixem encara tot el que això implica. La identitat cristiana és pro-existència de tensió escatològica vers l'eternitat, *quan el veurem tal com és*.

«Jo sóc el Bon Pastor»: l'adjectiu «bo» aplicat a pastor indica la qualitat del qui duu a terme com cal la missió.

El Pastor modèlic viu plenament la seva missió en contraposició al mercenari a qui *tant se li'n dona de les ovelles* perquè no s'identifica amb elles: *no són seves*.

Els profetes anunciaven càstig dur contra els pastors-governants que, rebent de Déu la missió de servir el ramat, abusen del càrrec per servir-se'n de les ovelles: *Ai dels pastors que malmenen les ovelles del seu ramat. Jo us demanaré comptes* (Jer 23,1s).

Per això anunciem que el Senyor vindrà a pasturar el ramat: *Jo mateix aplegaré la resta de les meves ovelles escampades i les faré tornar als seus prats*.

«Arriscar la vida» és expressió típicament joànica que indica l'essència del pastor-pastor que, per ser fidel del tot a la seva missió, fins i tot arrisca la pròpia vida.

Un sol ramat amb un sol Pastor és el fruit definitiu de la mort redemptora del Bon Pastor.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,8-12)

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: «Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigau, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home el teniu davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè.

Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és «la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici». La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. O bé: Al-leluia.*

Enaltiu el Senyor: / Que n'és de bo! Perdura eternament el seu amor. / Més val emparar-se en el Senyor que posar confiança en els homes. / Més val emparar-se en el Senyor que fiar-se dels poderosos. R.

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat i heu vingut a salvar-me. / La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / Vós sou el meu Déu, us dono gràcies, us exalço, / Déu meu! Enaltiu el Senyor: / Que n'és de bo! Perdura eternament el seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell.

Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 10,11-18)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal i tant se li'n dona, de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo sóc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles. Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (Hch 4,8-12)

En aquellos días, lleno de Espíritu Santo, Pedro dijo: «Jefes del pueblo y ancianos: Porque le hemos hecho un favor a un enfermo, nos interrogáis hoy para averiguar qué poder ha curado a ese hombre; quede bien claro a todos vosotros y a todo Israel que ha sido el Nombre de Jesucristo el Nazareno, a quien vosotros crucificasteis y a quien Dios resucitó de entre los muertos; por este Nombre, se presenta este sano ante vosotros. Él es «la piedra que desechasteis vosotros, los arquitectos, y que se ha convertido en piedra angular»; no hay salvación en ningún otro, pues bajo el cielo no se ha dado a los hombres otro nombre por el que debamos salvarnos.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. O bien: Aleluya.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los hombres, / mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los jefes. R.

Te doy gracias porque me escuchaste / y fuiste mi salvación. / La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / Tú eres mi Dios, te doy gracias; / Dios mío, yo te ensalzo. / Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no lo conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,11-18)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Yo soy el Buen Pastor. El buen pastor da su vida por las ovejas; el asalariado, que no es pastor ni dueño de las ovejas, ve venir al lobo, abandona las ovejas y huye; y el lobo las roba y las dispersa; y es que a un asalariado no le importan las ovejas. Yo soy el Buen Pastor, que conozco a las mías y las mías me conocen, igual que el Padre me conoce, y yo conozco al Padre; yo doy mi vida por las ovejas. Tengo, además, otras ovejas que no son de este redil; también a esas las tengo que traer, y escucharán mi voz, y habrá un solo rebaño y un solo Pastor. Por esto me ama el Padre, porque yo entrego mi vida para poder recuperarla. Nadie me la quita, sino que yo la entrego libremente. Tengo poder para entregarla y tengo poder para recuperarla: este mandato he recibido de mi Padre.»